

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρᾶσχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λαπ. 13.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 41"

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰαννουίου 1904

Ἔτος 16" — Ἀριθ. 24

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΔΙΝΑΝΘΗΣ

Ἀπὸ ὅλους τοὺς Κινέζους τῆς Κίνας, ὁ πῖθ εὐτυχευμένους ἦτον μιά φορά ὁ Πε-κα-ὸ, ὁ μονάρχικος υἱὸς τοῦ μανδρινίου Τσου-σιν-Πιλούτη, δόξα καὶ τιμὴς, ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ, τὰ εἶχεν εὖρη ἀπὸ τὴν κούνια του αὐτὸς ὁ νέος· καὶ κοντὰ στὰ ἄλλα, ἦτο ἀρραβωνισμένος μετὰ τὴν Δινάνθη, τὴν πλέον εὐμορφὴ καὶ χαριτωμένη καὶ καλὴ Κινεζοπούλα, πῶ ἔμπορεῖτε νὰ φροντισθῆτε.

Εἰς τὴν Κίαν πέρνει ὁ ἄνδρας τὴν γυναῖκα, χωρὶς νὰ γνωρίζωνται ἀπὸ πρὶν. Ὁ Πε-κα-ὸ ὅμως ἐγνωρίζε τὴν Δινάνθη, διότι ἦτο ἐξαδέλφη του, καὶ τὴν ἀγκυρῶσε μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν του.

Διὰ τὰ τοὺς στεφανώσουν, δὲν ἐπερίμεναν ἄλλο παρὰ νὰ γίνῃ δεκαπέντε χρόνων ἡ Δινάνθη καὶ δεκαοκτὼ ὁ ἀρραβωνιαστὴς τῆς· ἐπλησίαζεν ὅμως αὐτὴ ἡ ἐπαχὴ, καὶ ἡ καλὴ κυρία Σαν-Λιού ἐρραθε κι' ὅλας τὸ χρυσοκέντητο νυφικὸ φόρεμα τῆς κόρης τῆς.

Ἀλλὰ τί μένει εἰς αὐτὴν τὸν κόσμον βέβαιον καὶ σταθερὸν;... Ἐξαίρῃς ὁ Τσου-σιν ἐπίσειν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ αὐτοκράτορος, ἔλασε τὸ ἀξίωμα του, τὰ κτήματά του κατεσχέθησαν, καὶ ὁ κατ' ἐμὲνος ὁ μανδρινὸς ἀπὸ τὴν πικραν τοῦ ἀπέθανε.

Ἐμεινε λοιπὸν ὁ Πε-κα-ὸ ὄρφανός καὶ πτωχὸς μαζί. Τὸ πρῶτ' ἦτο πλουσιόπαιδο, καὶ τὸ βράδυ του εἶχαν διώξῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του, χωρὶς ἄλλην περιουσίαν παρὰ μόνον τὰ ὄρατα του ρούχα του ἐφορούσε.

Ἐτρεξε καταλυπημένος εἰς τοῦ θείου του, ὅπου τὸν ἐδέχθησαν μετὰ πολλὴν συμπάθειαν. Ἀλλὰ, ὅταν ἔφερε τὸν λόγον εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου του, ὁ Σαν-Λιού τοῦ εἶπε καθαρὰ διὸ δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ συλλογίζεσθαι τὴν Δινάνθη.

Ἐγένετο ἔξω φρενῶν ὁ Πε-κα-ὸ.

— Λοιπὸν, ἐφώναξε, μετὰ περιφρονοῦν;... Δὲν μου μένει πλέον παρὰ νὰ πεθάνω! Ἐἶπε καὶ ἄλλα τὰ ὅποια παραλείπω, ἀλλὰ ὁ γέρον Κινέζος ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ ταρᾶχθῇ:

— Ἀνεψιέ μου, ἐπειδὴ σὲ ἀγαπᾷ πολὺ, δι' αὐτὸ σου συντριβῶ τὴν καρδίαν. Πίστευσε με· τὴν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐτυχήσῃς μετὰ τὴν Δινάνθη. Δὲν ἔχεις περιουσίαν, δὲν γνωρίζεις

— Πε-κα-ὸ, διὰ νὰ εὐτυχήσῃ ἡ οἰκογένειά σου πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ καθημερινὸν τῆς. Σ' ἀρέσει νὰ βλέπῃς τὴν γυναῖκα σου μετὰ τὴν κουρέλια ἢ τὰ παιδιὰ σου νὰ κλαίει ἀπὸ τὴν πείναν; Πρὸς τὸ παρὸν, παιδί μου, εὐὸ δὲν ἔχεις γιὰ νὰ ζήσης μόνος σου· καὶ πιστεύω διὸ δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ ἰδῆς τὴν γυναῖκά σου καὶ τὰ παιδιὰ σου νὰ ζητιανεύουν...

*

Ὁ Πε-κα-ὸ ἐγύριζε σὰν κολασμένη ψυχὴ μέσα αὐτοῦς δρόμους τοῦ Πεκίνου τοῦ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ τὴν νύκτα;— Ἀλλοῖμονον! οὔτε ὁ ἴδιος τὸ ἤξευρε! Ἐβόηκεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐτράθηξε κατὰ τὸν ποταμὸν, εἶδε μιά βάρκα δεμένη, κ' ἐτρέψωσε μέσα ὡς πον νὰ ζημερώσῃ, διότι ἀπὸ τὴν λύπην του ἦτο ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ.

Δὲν ἐκοιμήθη, ἀλλὰ ἐκάθησε κ' ἐσυλλογίσθη. Τὸ πρῶτ', ὁ Πε-κα-ὸ ἦτον ἀποφασισμένος νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν. — Ναι, μὰ τί εἶδος ἐργασίαν;— Δύσκολος ἦτον ἡ ἀπάντησις.

Ἄχ! ἂν ἤκουε τὸν πατέρα του, τὴν τῶρα θὰ εἶχε τὸ ἀπολυτήριόν του. Ἀλλὰ τότε, εἶχε νομίσει, ὁ ἀνόητος, διὸ ὁ υἱὸς τοῦ μανδρινίου δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μελετᾷ, ἀλλὰ νὰ διασκεδάζῃ καὶ νὰ ἡσυχάζῃ. Τί εἶχε μάθῃ, νομίσετε; Νὰ παίζῃ βόλους, μπάλλες καὶ αετούς, νὰ τρέξῃ μετὰ τὰ ξυλοπόδαρα καὶ νὰ κἀν τὸν κουτσό· νὰ πίνῃ τσιγάρο καὶ τσάι· νὰ φαρᾶν γαρῖδες μετὰ τὴν ἀπόχη ἢ μὲν ἄλλα φάρια μετὰ τὸ καλᾶμι.— Μετὰ αὐτὰ διεσκεδάσε μιά φορά.

Ἀλλὰ τὴν μετὰ αὐτὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κερδίσῃ οὔτε μιά σαπέκια (κινεζικὴ πεντάρα), οὔτε μιά φουχτα ρύζι... Τότε ἐσυλλογίσθη διὸ εἶχε νὰ φάγῃ ἀπὸ χθὲς καὶ εἶδεν διὸ ἐπεινούσε...

Ἐξαίρῃς, τοῦ ἔρχεται μιά ἰδέα. Τρέχει εἰς ἓνα σπιτάκι κρυμμένο μέσα στὰ καλάμι. Ἐκεῖ μένει μιά πτωχὴ γυναῖκα, ἡ χήρα ἑνὸς φαρᾶ. Αὐτὴ, πολ-

«Καθημερινῶς τὸν ἔβλεπαν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν.»

οὔτε τέγγην οὔτε ἐπιστήμην. Ἡ κυρία Σαν-Λιού, ἡ σεβαστὴ σου θεία, θὰ σου δώσῃ, νὰ το καταλάβῃς· εἶνε πρακτικὴ γυναῖκα, καὶ γνωρίζει τὸν κόσμον· σὲ ἀφίνω μαζί τῆς...

Ἡ θεία ἄρῃς πρῶτα τὸν ἀνεψιὸν τῆς νὰ ἐξιθυμᾶν μετὰ τὰ δάκρυα καὶ τὰ παραπονετικὰ λόγια, καὶ ὕστερα εἶπε:

λες φορές, είχε βοηθήσει τον Πε-κα-ό, όταν αυτός έπληθύνε στο φάρμακον δια να διασκεδάσει. Της διηγείται την κατάσταση του και η ψυχρότητα Κινέζα αποφασιζει να του ενοικιασει ένα δωμάτιο (επί) ωμένον με μια ψαθιά κ' ένα καθρεφτάκι, καθώς και να του δίνη καθημερινώς να τρώγη ρόζι και τσάι.

Ο Πε-κα-ό εγκατεστάθη εις την νέαν του κατοικίαν, και έπειτα από ελίγην ώραν εβ' ήμε, τολισμένος μόνον με μια μπλουζα χωρίς μανίκια, μ' ένα πάνινο μαξι παντελόνι και μ' ένα μεγάλο φάθινο γαπέλλο. Είς τα καλά του ρούχα έτυχε να εβ'η μερικά φίλα, με τα όποια έπληγε να αγοράσει ένα καλάμι κ' ένα αγκίστρι.

Επί αρματωμένους έπληξε ο Πε-κα-ό εις ένα μέρος όπου εγνωρίζεν ότι εμαζεύοντο πολλά ψάρια. Είχεν αποφασίσει να εργασθ' δια να ζήσῃ, και έγινε ψαράς.

Εως το βράδυ, δεν ετοιμάησαν τα ψάρια. Επί τέλους ήμως έπιασε μια μεγάλη φρίσσα, την έπούλησε δωδεκά σκεπέκας, και με τα χρήματα αυτά έπληρωσε το νοίκι και τ' εαγγιστόν της ήμέρας.

Από τότε, καθημερινώς τον έβλεπαν εις την ιδίαν θέσιν. Εκάθητο ακίνητος και προσεκτικός. "Αχ! πόσα πράγματα δεν εσυλλογίζετο όλην αυτήν την ώραν που έπεριμνε να να ευχρησθηθών τα ψάρια να ταίμηψουν!

Μίαν φοράν είχεν άκουσῃ ένα σεδάσμιον βόυζόν (Κινέζον παπάν), που είπε: — "Η μ' γάλη καρδιά περιφρονεί της τύχης της άναποδιά!

Ο καίμενος ο Πε-κα-ό ανιστέναζε κ' επροσπάθησε να κάμη μεγάλη καρδιά.

Ευτυχώς ενθυμήθη πάλιν ότι εβ'ος βόνζος είχεν ειπῆ και αυτό:

— Κόμη, ό,τι πρέπει και ο Θεός θα το τελειώσει.

Και εσήκωσε προς τον ούρανόν το βλέμμα του γεμάτο ελπίδα.

Είχε περάσει ένας μήνας, άρ' ότου εζούσε με την ψαρκήν, όταν είδε μια μέρα να έρχεται ο θεός του Σαν-Λι-ού.

— "Ε! καλημέρα, ανεψιέ μου! είπεν ο γερω-Κινέζος, χωρίς να φανῆ ότι επροβόσε εις τα καλά ρούχα του Πε-κα-ό. Πώς πάει το φάρμακον; Ταμπούν οι κυρτοί και οι σολωμοί;

Ο Πε-κα-ό εχαίρετισεν ευχέστατα και άπήνησεν εις τόν θεόν του, ο όποιος του έλαμνε ένα σωρό ερωτήσεις. "Επικράθη όμως, διότι ο θεός ουτε του ανέφερε καν την Λινάθη.

Αλλοίμονον! ο πτωχός ψαράς την αγαπούσε ακόμα!

— Χαίρε και ναλήν αντάμοιων! είπεν ο Σαν-Λιού κ' έρωγεν, ενώ ο Πε-κα-ό εσκυβε το κεφάλι δια να κρύψῃ τ' άγκυρά του.

Ο Σαν-Λιού από τότε συχνά τον ε-

πεσκέτετο, και του έλεγε πάντοτε την ίδια ακαλημέρα! και τ' όσον αχαιρί! "Επέρασαν τρεις μήνες, και εξαίνα ένα πρωί ο ναλός γέρος είπε:

— Άδριον έχει την εορτήν της ή κυρία Σαν-Λιού! ελα να εβ'ε μαζί μας, ανεψιέ μου, να εορτάσωμεν οικογενειακώς...

"Όλη τή νύκτα έμεινεν άυπνος ο Πε-κα-ό, δεν είχε πλέον ελπίδα να πάρῃ την εζεδέλην του, αλλά δεν ήθελε να της φανῆ άγχηλος και ασίγυριστος. "Εσυλλογίζετο πώς να κρύψῃ τή κυρία του που είχε κάμη ο ήλιος τόσον καιρό...

Δι' αυτό, από την αύγήν, άρχισε να πλένεται, να πλέει την κοτσίδα του, να βάζῃ μυρωδιές από την κορυφήν έως τα πόδια του.

"Επειτο άνοιξε το σαντούκι, όπου είχε φυλαγμένα τα καλά του ρούχα, και τα έβγαλε. Νά τον έλλεπε με τί χαράν εβ'ναφρεσε τόν ώριτό του μεταξωτό τζουμπέ και το μαυρό του χρυσοκίνητο άντερί και τα ώραιά του σακαπί εν, που ήταν από δέρμα του καρχαρί, και το μεταξωτό σκουράκι του που ήτον τολισμένο με φτερά παγωνισιού. "Όταν τα εβ'όρασε, έκύτταζε στίον καθρέφτη του, και εχμυγέλασε. Το χαμόγελο αὐό εσήμαινε:

— Πραγματικώς, είμαι πολύ ώρατος!

Εκρέμασε στη ζώνη του το κίτρινο μεταξωτό ριπίδι του όπου ήτο ζωγραφισμένη ή εικόνα το θεού Φά, και έπήρε το κέκκινο χόρτινο κιασάκι του, όπου εσαμάρωναν τ' ζωγραφιστά λελέκια, γελιδόνια και σαμικαίβια...

"Επειτα από δύο ώρας, ο Πε-κα-ό ήτο καθισμένος εις το τραπέζι του θείου του, ανάμεσά σ' αυτόν και την κυρίαν Σαν Λιού άπάναντι στην εζεδέλην του. Η καίμενη ή Λινάθη ήτο πολύ λυπημένη, και δι' αυτό δεν είχε φορέσῃ στίον κόστος της τής νόκινη καρμίσια, που έθαζε συνήθως, όταν ο άρραβωνισικός της επήγγαινε και την έβλεπε. Αυτό τ' επράγμα τόσον τήν εσύγγασε τόν Πε-κα-ό, ώστε τον έκόπη έντελώς ή όρεξίς.

Κατά το τέλος του γευματος, ή κυρία Σαν-Λιού ήρώτησε τόν ανεψιό της, δικιά επροτίμησε την τέχνην του ψαρέα, και αυτός άπεκρίθη άς οπρεπέστατα ότι αυτή μόνη εύρεθη.

Ο θεός τότε ήρώτησεν άφελώς; — Λοπόν, ά, εύρίσκετο άλλο καλύτερο επάγγελμα, θα το επροτιμούσες;

— Βίβαια! άπεκρίθη ο Πε-κα-ό, αν είχα κανένα χωράφι, θα τ' εκαλλιεργούσα μόνος μου, θα το επεριμνε με ρίζι, και θα το έπότιζα καθημερινώς, δυστυχώς δεν έχω παρά το καλάμι και το άγκίστρι μου, και, δεξά σοι ο Θεός, που έχω και αυτό το λίγόν.

— Περαιτέρωτα μάλιστα, είπεν ο θεός, ότι τα μεταχειρίζεσαι πολύ επι-

τήδεια και ότι είσαι προσεκτικός και υπομονητικός: αυτά τα δύο προτερήματα είναι άξίεσταινα, ανεψιέ μου!... "Αχ! τί κρίμα, που δεν αγαπούσες ποτέ σου την μελέτην!...

"Αν ήσασαν επιμύλης, Πε-κα-ό, θα σου έλεγα τώρα: α' Ο γέρος επιστάτης μου, ο Γιου-γιού, επαραγγέρασε' είναι όμως λαμπρός άγρονόμος' πήγγαινε και πάρε μαθήματα από αυτόν, και άργότερα θα τον αντιμιστήσῃς' εσύ θα διευθύνῃς τ' άσάη μου με τ' εμπαικού, και τ' ός φουτίσας με το ρόζι και τ' βαμβάκι, τ' έποια έχω εις τ' όχθας του ποταμού Πεύ-γώ.

Ο Πε-κα-ό έκύτταζε την εζεδέλην του, και είδε κάτι άκίρσο τόσα μεγάλα, που ελαμπαν εις τα μαύρα μάτια της' τ' άγκυρά της ήσαν εωμένα, και ή γλυκεία φωνούλά της έλεγε:

— "Αχ! εζάδελφέ μου, ά, ήθελες!

— "Ορκίζομαι εις τ' άς ψυχός των προγόνων μου, Λινάθη, εβ'όναζε τότε ο Πε-κα-ό ορκίζομαι ότι θα κάμω το π'αν δια να γίνω άξίος να σε πάρω!...

— Λοπόν, ά, ήθελες, είπεν ο Σαν-Λιού, θα φύγῃς αύριο κ' ελας.

Ο Πε-κα-ό εχαλίσθη και ήρχισε να σκέπτεται μήπως έβλεπεν όνειρον. Εκύτταζε τήν εζεδέλην του. Η Λινάθη είχε ξαναβάλῃ στα μαλλιά της τήν κόκκινη καρμίσια, και γλυκό χαμόγελο εβ'όριζε το ώραίο προσωπίκι της.

"Επέρασε ένας χρόνος. "Εν φορεϊόν με κόκκινα μεταξωτά παραπέτασματ' έπήρε την Λινάθην και την επήγγαινε εις τ' όχθας του ποταμού Πεύ-γώ, όπου ο εύτυχισμένος Πε-κα-ό της είχεν ετίματι, το σπίτι και το νοικοκυριό της.

"Ω! με τί υπερήφαισαν εκτυπούσιν ή καρδιά του νεαρού άγρονόμου όσον εσυλλογίζετο ότι είχε πλέον τα μισά δια να ανταποκρίθῃ εις τ' άνάγκας του οικογενειακού βίου, και με πόσην άνοποκονησίαν επεριμνε τ' άρχισόν της άγαπημένης του δια να τήν στεφάνωθῃ επί τέλους!

(Μήνας) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

"Αν έλεγε καθέννας
τί κρύπτει κατά βάθος,
Χωρίς κανένα φέρον
χωρίς κανένα πάθος,
Θά βλέπαμε άμέσως
το π'αν νανατραπή
Θά βλέπαμε άμέσως
το π'αν μορφήν νάλλάξῃ.
Μά σήμερα κ' ο κλέπτης
θάκούσῃς να σου πῃ:
"Εγώ ποτέ να κλέψω...
Πά! πά! Θεός φυλάξῃ!

Ο ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ
(ΜΟΘΟΣ)

Ο δούλος ενός κληγού, όταν επήγε με τόν κύριόν του στο κυνήγι, επήγε κ' εκάθησε σε μια ήσυχη γωνία του δάτους, κ' έκαμνε καρτέρι να περάση τίποτε να το σκοώτη.

Επέρασε ένας ληγός, αλλά ο δούλος δεν εσάλευσε από την θέσιν του, διότι, είπε, έκαμνε καρτέρι για ζαρκαδίτι.

"Επειτα από ελίγην ώραν επέρασε ένα ζαρκαδίτι' αλλά αυτός εκείνην την ώραν έκαμνε καρτέρι για μπενάτσες, και πάλιν δεν το εκούνησε.

Είδε κατόπιν άγριόπαπιες, είδε πέρδικας, είδε έλάρια, είδε άγριογούρουνα' αλλά πάλιν δεν έκαμνε το παραμικρόν δια να κτυπήσῃ τίποτε, διότι, έλεγε, την ώραν που επερνούσαν αυτά, εκείνος έκαμνε καρτέρι για άλλα. "Επερίμνε την ευκαιρίαν, έλεγε. "Αλλά πο-ε δεν επερνούσε κοντά του αυτή ή εύκαιρία, διότι: άλλο ζώον είχε στίον νοόν και άλλο επερνούσε.

Επί τέλους ήλθεν ο κύριός του, και τον εμάλωσε φιδερά δια την άδραειάν του.

— Δεν κάμνεις καλά, του είπε, να περιμένῃς να έλθῃ ή εύκαιρία της άρεσκείας σου. Πρέπει να μάθῃς ν' αρπίζῃς τήν πρώτην που θα σου παρουσιασθῇ και να την εκμεταλλεύεσαι όσον τ' δυνατόν καλλίτερα.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΟΙΡΑ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΙΑ ερώτησις θά σας εγεννήθη άφελώς εις τόν νοόν, την ώραν που εδειβάσατε την προηγουμένην μου επιστολήν περί Μοίρας και Θεός εις το θέλημά του.

Ο Θεός μες έδωκε την θελήσιν, τ' αυτεξούσιον, την συνείδησιν. Γνωρίζομεν τόν καλόν δρόμον, — τόν δρόμον της άρετης. Τ'ε καθήκον μας είναι να τον ακολουθήσωμεν. Τ'άλλα είναι λογριασμός του Θεού. Μά υπάρχουν κακοί, μά υπάρχουν δυστυχεις, μά ήμεις οι ίδιοι γινόμεθα πολλάκις δυστυχεις, — άδιάφορον! Δι' αυτά δεν μάς μέλει. "Αρκεί να κλουθώμε τόν δρόμον του Θεού. Και πάντοτε, ασφαλέστατα, υπό είςδθήποτε περιστάσεις, ο δρόμος αυτός, από τόν όποιον δεν πρέπει να μάς απομακρύνῃ ποτέ ή θελήσις μας, ο δρόμος

Πελλάκις βεβαίως θά σας εδωάνσεν ή άπορία αυτή ένώπιον δυστυχημάτων ιδιικών σας ή ξένων: Ο Θεός το ήθέλησε να χάσῃ τ' παιδί εκείνο τούς γονεϊς του και να μείνῃ, όρφανόν και έρημον από πέντε χρόνων; Ο Θεός το ήθέλησε να γεννηθῇ ένα άλλο παιδί τυρλόν ή κωφάλαον; Ο Θεός το ήθέλησε να νυκχήτῃ ένα πλοϊόν και να χαθούν τόσαι ψυχή; Ο Θεός ήναψε τήν πυρκαϊήν εκείνην, ή όποια απετέφρασε περιουσίας και εκάμνε πτωχούς τούς ανθρώπους; Ο Θεός έρριψεν από τήν στέγην ένα κεραμίδι και εβ'όναζε τόν άνύποκτον διαβάτην;

Ναί! Τίποτε, τίποτε δεν γίνεται χωρίς τ'ε θέλημα του Θεού. Ο Θεός είναι τ'ό π'αν. Ο Θεός έλαμνε τ'ά πάντα. Και τόν άνθρωπον, και τήν θελήσιν, και τήν μοίραν. Αυτός τα όρίζει και Αυτός τα κυβερνά. Τίποτε, ουτε τ'ε μικρότερον μέρος της ύλης δεν εμπορεί να κινήθῃ παρά τόν νόμον του Θεού, και ό,τι γίνεται εις τόν κόσμον είναι με τ'ε θέλημά Του. "Όταν λέγωμεν ή Μοίρα, είναι τ'ε ίδιον ως να λέγωμεν ο Θεός. Και ή θελήσις είναι ο Θεός, και ή ψυχή είναι ο Θεός, και ή εύτυχία είναι ο Θεός, και ή δυστυχία ακόμη είναι ο Θεός. Παντού ο Θεός.

"Αλλ' άριού ο Θεός είναι αγαθός, π'ως επιδέχεται π'ως θ'έλει να υπάρχουν εις τόν κόσμον Του κακοί και δυστυχεις; Διαιτί λοιπόν δεν τους κάμνει όλους καλούς και όλους εύτυχεις;

Ίδου μία ερώτησις, εις την όποιαν ο άνθρωπος δεν εμπορεί ναπαντήσῃ. Δι' βουλαί του Θεού είναι ανεξεχνήστοι. Ο άνθρωπος νοός δεν εμπορεί να εϊςδῃσῃ εις την θέσιν Σοφίαν, ή όποια κυβερνά τ'ά του κόσμου. Ο,τι μάς φαίνεται πολλάκις άδικον και παράλογον, είναι δίκαιον και λογικόν, αλλά δεν εμπορούμεν να το εβ'ωμεν. Μόνον ο Θεός το βλέπει' μόνον ο Θεός εϊςεύρει τ'ε διατί. Και ο άνθρωπος, εις όλας του τ'ας περιστάσεις, δεν έχει να κάμη τίποτε άλλο, παρά νακολουθῇ τούς νόμους του Θεού, να προσεύχεται, να προσπίπτῃ, και να υποτάσσεται άγογγύτως εις τ'ε θέλημά του.

Ο Θεός μες έδωκε την θελήσιν, τ' αυτεξούσιον, την συνείδησιν. Γνωρίζομεν τόν καλόν δρόμον, — τόν δρόμον της άρετης. Τ'ε καθήκον μας είναι να τον ακολουθήσωμεν. Τ'άλλα είναι λογριασμός του Θεού. Μά υπάρχουν κακοί, μά υπάρχουν δυστυχεις, μά ήμεις οι ίδιοι γινόμεθα πολλάκις δυστυχεις, — άδιάφορον! Δι' αυτά δεν μάς μέλει. "Αρκεί να κλουθώμε τόν δρόμον του Θεού. Και πάντοτε, ασφαλέστατα, υπό είςδθήποτε περιστάσεις, ο δρόμος αυτός, από τόν όποιον δεν πρέπει να μάς απομακρύνῃ ποτέ ή θελήσις μας, ο δρόμος

αυτός οδηγεί εις την τελείαν εύτυχίαν. Είς τ'ε τέμαξ του δυστυχία δεν υπάρχει, δυσμενεις εξωτερικαί περιστάσεις δεν εμ'μβάνουν, ή Μοίρα δεν έχει πλέον τ'έν τόπον της. Μόνη ή Εύτυχία βραβεύει. Αισθημα χαράς και άγχαλίαςως κατέχει την καρδίαν μας' τίποτε πλέον δεν έχομεν να φοβηθώμεν.

Τ'ε αισθημα τούτο αισθανώμεθα συχνά και εις την παρούσαν ζωήν. Μάς το δίδει ή συναίσθησις της εκπληρώσεως του καθήκοντος. "Αλλ' ή ελπίς μάς λέγει, ότι θά το αισθανώμεθα διαρκώς εις την άλλην ζωήν, όταν και, είν θά έχωμεν εκπληρώσῃ δλόκληρον τ'ε καθήκον μας. "Εκεί είναι τ'ε τέμαξ του δρόμου του Θεού, του δρόμου της Άρετης!

Εας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

αυτός οδηγεί εις την τελείαν εύτυχίαν. Είς τ'ε τέμαξ του δυστυχία δεν υπάρχει, δυσμενεις εξωτερικαί περιστάσεις δεν εμ'μβάνουν, ή Μοίρα δεν έχει πλέον τ'έν τόπον της. Μόνη ή Εύτυχία βραβεύει. Αισθημα χαράς και άγχαλίαςως κατέχει την καρδίαν μας' τίποτε πλέον δεν έχομεν να φοβηθώμεν.

Τ'ε αισθημα τούτο αισθανώμεθα συχνά και εις την παρούσαν ζωήν. Μάς το δίδει ή συναίσθησις της εκπληρώσεως του καθήκοντος. "Αλλ' ή ελπίς μάς λέγει, ότι θά το αισθανώμεθα διαρκώς εις την άλλην ζωήν, όταν και, είν θά έχωμεν εκπληρώσῃ δλόκληρον τ'ε καθήκον μας. "Εκεί είναι τ'ε τέμαξ του δρόμου του Θεού, του δρόμου της Άρετης!

Εας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΙΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σ.

Τί είδε, νομίζετε, ο κύριος Πίπης, και ετρόμαξε τόσο πολύ, ώστε από την τρομάρα του εγλύστρησε πάλιν κ' έπεσε μέσα στο ποτάμι;

Είδε ένα αερόστατο, ένα πολύ μεγάλο αερόστατο, που εβύει γρήγορα γρήγορα, και πηγαίνει μακρυνά. Τ'ε αερόστατο σηκώνει ένα καλάθι μεγάλο, και μέσα σ'ε καλάθι είναι δύο άνθρωποι, που τον κυττάζουν και κυνοούν τα χέρια των, σαν να του λένε:

— Τί σου φαίμε εμεις.

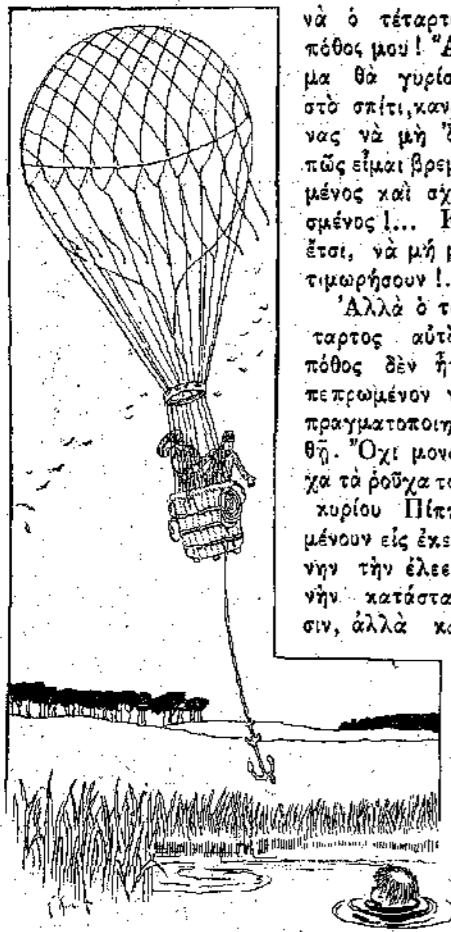
"Από το καλάθι κρέμεται ένα σχοινί, και εις την άκρα του σχοινιού είναι δεμένη μια άγκυρα. Η άγκυρα αυτή, κάποτε-κάποτε θερρείς π'ως, σέρνεται κατά γής.

Τήν βλέπει ο Πίπης, και τα έννοει όλα.

Μάλιστα, παιδιά μου, αυτή ή άγκυρα τ'έν είχε τσανώσῃ από την ζώνη του και από την μπλουζα του, πίσω στη ράχι' αυτή ή άγκυρα τ'έν είχε κάμη να τρέχῃ στίον άστραπή, αυτή ή άγκυρα τ'έν είχε σηκώσῃ μεσούρανα, αυτή επί τέλους, από εβ'οχτας τα ρούχα του, τ'έν είχε πεταξῃ χωρίς πολλά κομπλιμέντα, μέσα στο ποτάμι.

Και όμως μένει ακόμη κάποια άμφιβολία στο μυαλό του Πίπης.

Αί νεράιδες μεταμορφώνονται, γίνονται ό,τι θέλουν. "Αν ήτον νεράιδα αυτό τ'ε αερόστατο, αν εβ'γινε αερόστατο ή νεράιδα του, μόνον και μόνον δια να του κάμη τούς πόθους του;... "Επί τέλους, με την σημερινήν πρόδοον τ'ες επιστήμης, τίποτε δεν είναι αδύνατον... Και έπειτα, για να φανῇ καθαρά τί ήτον, γιατί να μην κάμη ο Πίπης άλλην μίαν δοκιμήν;... — Καλή μου κυρία νεράιδα, φωνάζει,

νά ο τέταρτος πόθος μου! Αμα θα γυρίσω στο σπίτι, κανένας να μη δῆ πῶς είμαι βρεμμένος και σήμνος!... Κ' εἶται, να μη με τιμωρήσουν!... Αλλά ο τέταρτος αυτός πόθος δὲν ἦτο πεπρωμένος να πραγματοποιηθῆ. Οχι μονάχα τὰ ρούχα τοῦ κυρίου Πίπη μένου εἰς ἐκείνην τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν, ἀλλὰ και

«Τί σου φαίμε ἐμεῖς εἰς

αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔμεινε μίαν ἐβδομάδα χωρὶς φρεῦτο, χωρὶς περιπάτο και χωρὶς παιχιδία, κλεισμένος μέσα στο σπίτι, σάν σὲ φυλακῆ.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα ἄρχισε να ὑποπτεύεται ὅτι τὸ ἀερόστατο δὲν εἶνε νεράιδα, ἀλλὰ ἀερόστατο, καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἔχει πλέον κολληὴν πεποίθησιν ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη νεράιδες εἰς τὸν κόσμον...

(Τέλος) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΚΩΝΩΠΕΣ

* Οἱ κωνώπες δὲν εἶνε μόνον ἐνοχλητικοί, ἀλλὰ κ' ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν υγείαν, διότι εἶνε οἱ κυριώτεροι φορεῖς τοῦ μιάσματος τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν.

* Ἀριστον σκεύασμα πρὸς νάρκωσιν τῶν κωνώπων εἶνε τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζιμπρόνι πωλούμενον εἰς τὰ φαρμακεία. Πρέπει ὁμῶς να το ἀνάπτωμεν με ἀνοικτὰ τὰ παραθύρα, καὶ ὅταν κατὰ τὸ ἥμισυ, — οἱ κωνώπες θὰ ἔχουν φέγγ, — να τὰ κλείωμεν.

* Πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν νυγμάτων, ἐπαλείφονται αἱ χεῖρες και τὸ πρόσωπον διὰ πυκνοῦ διαλύματος καφουράς ἐντὸς βαλσαμικοῦ ἐλαίου· ἀλλὰ και ἡ διὰ βαζελίνης ἐπαλείψις ἀρκεῖ. (Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»)

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ἐγὼ εἶχα ἀκόμη ὁ Πέτρος εἶχε παίξει, εἶχε διασκεδάσει. Ἐπῆγε μετὰ τὰ ἄλλα παιδιὰ εἰς τὸ περιβόλι τοῦ θεῖου του, ὕστερα ἐπέτρεσαν ἀπὸ τὸν παράλιον δρόμον και ἐστάθησαν να ἰδεῖν τὰ πλοῖα ὅπου ἦσαν εἰς τὸν λιμένα. Ὅταν ἐγύρισε σπίτι, τοὺς εὔρηκεν ὄλους ἀνήσυχους, ταραγμένους. Ἡ ὑπηρετρία δὲν ἐπρόφθανε να τρέξῃ δεξιὰ και ἀριστερὰ. Ἡ καυμένη ἡ μητέρα του δὲν ἔκανε βῆμα ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρα. Δύο γιαιτροί, ὁ ἓνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἦλθαν βιαστικά και γρήγορα.

Ὁ Πέτρος δὲν ἤξερε τί να κάμῃ. Ἡ ὑπηρετρία τοῦ εἶπε πῶς ἄεξκφνα ἀρρώστησεν ὁ πατέρας του. Καθὼς ἐγύριζεν ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, τοῦ ἦλθε μίξ λιποθυμία. Ἡ μητέρα του ἐβγήκε βιαστικῆ ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρα, για μία στιγμή, τὸν ἐφίλησε γλυκὰ εἰς τὸ μέτωπο, και τοῦ εἶπε ἀπόψε να εἶνε ἡσυχος, πολὺ ἡσυχος. Ἦταν δακρυομένη ἡ μητέρα του, και τοῦ το εἶπε με μία φωνὴ γλυκειά, τόσο γλυκειά να εἶνε ἡσυχος.

Δὲν ἤμποροῦσε να κάμῃ ἄλλοιῶς. Ἀπόψε ἔπρεπε να μὴν κάμῃ τίποτε. Οὔτε να τρέξῃ, οὔτε να κηδήσῃ, οὔτε να φωνάξῃ ὅπως πάντα.

Τί να κάμῃ; Ἐπροσπάθησε να κλάψῃ, μόνος του, μέσα εἰς τὴν ἔρημη τραπεζαρία, ἀλλὰ δὲν το κατάρθωσε. Καὶ οὔτε να γελάσῃ δὲν ἤμποροῦσε, δὲν ἔπρεπε, γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε τὸν πατέρα του.

Τί να κάμῃ; Ἐπερνοῦσαν αἱ ὄρες ἀγάλη-γάλη. Ποτὲ δὲν εἶχεν ἀργήτῃ τόσο πολὺ να κραιμῆθῃ. Πάντα, μόλις ἐδειπνοῦσε, ἡ καλὴ του μητέρα τὸν ἔφερνε εἰς τὸ κρεβδτάκι του, τὸν ἐγδυνε και, ὡς ποῦ να τὸν σκεπάσῃ καλά, ἦταν ἀποκοιμισμένος. Τώρα τὸν εἶχεν λησμονῆση.

Ἐκόντευαν να κλείσουν τὰ μάτια του, ὅταν ἦλθεν ἡ ὑπηρετρία και τοῦ ἔδωσε τὸ δειπνὸ του. Τὸν ἐπῆρε γρήγορα γρήγορα και τὸν ἔφερε στο κρεβδάτι του.

Τὴν αὐγὴν ἐξέπλησε κ' ἐπερίμενε να τὸν νεύσουν. Ἀλλὰ δὲν ἦλθε κανεὶς. Ὅλοι τὸν εἶχαν λησμονῆση. Ἐσηκώθη μόνος του. Ἐνύθη γρήγορα και ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν κάμαρά του. Εἰς τὴν γωνία ἦταν τὸ κρεβδάτι τῆς ὑπηρετρίας στρωμένο ὅπως ἔχθεις. Δὲν θὰ ἐκοιμήθη, φαίνεται. Ἐπάνω ἡσυχία. Εἰς τὸ κάτω πάτωμα ἀκουε κάτι ψιθυρίσματα. Κάποιος θὰ ἔκλαιε. Ὁ Πέτρος ἐφοβῆθη, σάν να αἰσθάνθηκε ἓνα παγωμένο χέρι να τοῦ σφίγγῃ τὸ στήθος· και ἄρχισε να κλάψῃ. Ἐκλαιε, εἰς τὴν ἀρχὴ ἀγάλη, ὕ-

στερα δυνατώτερα. Ὡ, τώρα ἔκλαιε, ἔκλαιε χωρὶς να το θέλῃ, χωρὶς να ἡξεύρῃ τὸ διατί, ἔκλαιεν ἡ ψυχὴ του, ἔκλαιεν τὰ κλάματά του κάτω και τὸν ἐθυμήθησαν. Κάποιος ἀνέβαινε τώρα εἰς τὴν ἀκάλα. Μπα! ἦταν ὁ θεῖός του, ὁ καλός του θεῖος ὅπου τὸν εἶχε χθὲς εἰς τὸ περιβόλι του. Καὶ ἦταν δακρυομένος ὁ θεῖός του, καλέ! Τὸν ἐπῆρε ἀγκαλιὰ και τὸν ἔφερε κάτω εἰς τὴν σάλα. Ἦσαν ὄλοι ἐκεῖ, ἡ μητέρα του, ὁ ἀδελφός του πατέρα του, ἡ θεία του ὄλοι, ὄλοι ἦταν ἐκεῖ, και ὄλοι ἦσαν δακρυομένοι. Καὶ ἡ μητέρα του εἰς τὴν πολυθρόνη ἔκλαιε, ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα, και ἦταν μαυροφραμένη. Ὅλοι ἔκλαιαν. Ἐφῶ ὁ οὐρῆνός ἔκλαιε. Ἐβρέχε μίξ σιγανὴ βροχῆ. Ἐνα σιγανὴ ψυχάλισμα ὕγραυνε τὸ δρόμο, τὴν ἀμμοσπίτρα, ἔλα, ἔλα ἀκόμη και τὰ μάτια, και τὴς ψυχῆς ἀκόμη.

Μία μεγάλη ἡσυχία ἐβασίλευεν εἰς τὸ σπίτι. Σάν να εἶχαν τελειώσῃ ὄλα. Σάν να ἀπεθάναν οἱ ἦχοι, να ἐξελθῆσεν ὁ θόρυβος. Μέσα εἰς τὴν σιγὴν ὁ θρήνος ὁ σιγαλός ἐξέσχιζε τὴν ἀκοὴ τοῦ Πέτρου.

Δὲν ἤξερε τί τρέχει καλά-κλά. Εἶχε καλὴ θῆ. Τὸν ἐφίλησε και τώρα ἡ μητέρα του, ὅπως ἔχθεις τὸ βράδυ. Ὡ! πῶς ἦσαν παγωμένα τὰ χεῖλη της!

* Ἄεξκφνα ὁ Πέτρος ἀνατριχίασε. Μία σκέψις ἐμπῆκε εἰς τὸ νοῦ του, σάν να ἐμπῆκε μίξ βελόνῃ εἰς τὸ κρεας του. Τὸν ἔκοψε να πονέσῃ.

— Καλέ, ὁ πατέρας; Θέλω να ἰδῶ τὸν πατέρα μου! ἐφώνασε.

— Σώπα, Πέτρο, κάθησε ἡσυχος. τοῦ εἶπεν ὁ θεῖός του.

— Θέλω, θέλω, θέλω να τὸν ἰδῶ.

Ἡ μητέρα ἔκαμεν ἓνα νεῦμα μετὰ τὰ μάτια και ὁ θεῖός του ἐπῆρε. Ἀνέστηκαν εἰς τὸ ἐπάνω πτώμα. Ὁ Πέτρος ἐπροχωροῦσε θορρητά. Σάν να ἤξερε, τι θὰ ἐβλεπε. Σάν να τὸ εἶχεν ἰδῆ πρὶν μετὴν ψυχῆν του. Ἄνοιξαν τὴν θύρα τῆς κρεβατοκάμαρας και ἐμπῆκαν.

* Ἐμπῆκεν εἰς τὴν κάμαρα τοῦ πεθαμένου. Εἶδε τὸν πατέρα του νεκρόν, ἐπάνω εἰς τὸ κρεβδάτι. Τὸ ὄχρὸ του πρόσωπο ἀκουμποῦσε τὸσον εὐμορφῆ εἰς τὸ προσκέφαλο! Τοῦ εἶχαν σταυρώτῃ τὰ χεῖρα, τοῦ εἶχαν κλείσῃ τὰ μάτια. Δὲν ἤμποροῦσε να κάμῃ πλέον τίποτε, δὲν ἐβλεπε πλέον τίποτε.

Ὁ Πέτρος τὸν ἐφίλησε, τὸν ἐφίλησε γλυκὰ, τὸν ἐφίλησε πολλὰς φορὰς τὸν χρυσὸ του πατέρα. Δὲν ἔκλαψε. Τὸν ἐκύτταζε, τὸν ἐκύτταζε. Ἦθελε να τὸν κλείσῃ στο νοῦ του, στήν ψυχὴ του, στα μάτια του. Να τὸν θυμῆται πάντοτε, να

μὴ τὸν λησμονῆσῃ ποτὲ. Τί ἄλλο ἤμποροῦσε να κάμῃ παρὰ να τὸν κυττάξῃ, τώρα ὡς ποῦ να τοῦ τὸν πάρουν; Δὲν ἔκλαψε. Ὡ! εἶχε καιρὸν να κλάψῃ ὕστερα, ἀργότερα. Ἄς τὸν καμαρώσῃ τώρα. λίγο ἀκόμη, στερενὴ φορὰ. Ὡ κλάψῃ ὕστερα ἀπὸ τὴν κηδεῖα. Ἐχει καιρὸ να κλάψῃ ὕστερα ὄλη του τὴ ζωὴ!

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΑΣΤΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Αἱ φιλοφρονήσεις κ' αἱ διαχύσεις δὲν ἦσαν πῆς ἀριστείας τοῦ Χάρρη Μάρκελ. Ἦσως μάλιστα και να τὸν ἐτανοχωροῦσε τὸ βλέμμα τοῦ Χριστιανοῦ Χάρμπε, τὸ ὅποσον εἶχε κερφωθῆ ἐπάνω του. Δι' αὐτὸ, ἠρκέσθη να ἀπαντήσῃ με μίαν ἐλαφρὰν κλίσιν τῆς κεφαλῆς:

— Δὲν βλέπω κανέν ἐμπόδιον, κύριε. διὰτί να μὴ δεχθῶν οἱ ἐπιβάται τοῦ «Γοργού» τὴν φιλοξενίαν σας. ἀρκεῖ μόνον να μὴ παραταθῆ ἡ ἐδῶ διαμονὴ μας πέραν τῆς ὀρισμένης προθεσμίας...

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, πλοίαρχε Πάξτων, ἀπάντησεν ὁ κ. Χριστιανός Χάρμπε. Καὶ τώρα, ἀπὸ σήμερα, ἂν θέλετε να τιμῆσετε τὸ γεῦμα εἰς τὸ σπίτι μου με τοὺς ἐπιβάτας σας...

— Σας εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Χάρρη Μάρκελ. Ἐγὼ κάτι ἐπισκευάζω να κάμω εἰς τὸ πλοῖον, και οὔτε ὄραν μοῦ ἐπιτρέπεται να χάσω. Ἄλλως τε προτιμῶ να μὴν πολυβαίνω ἀπὸ τὸ πλοῖον μου.

Ὁ κ. Χριστιανός Χάρμπε ἐφάνη ἀπορήσας μετὴν ψυχρὸν τόνον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ κυβερνήτου. Ὑπάρχουν βέβαια, μεταξὺ τῶν θαλασσιῶν, και ἰδίως τῶν Ἀγγλων ἐμποροπλοίαρχων, ἄνθρωποι τραχεῖς και χωρὶς κλοῦς τρόπους, οἱ ὅποιοι γίνονται ἀκόμη περισσότερο ἀγροῖκοι και βάνξυσοι κατὰ τὴν ἐξέσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἔνεκα τοῦ συγχρωτισμοῦ των με τοὺς ἀξέστους νάυτας· ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὅποίαν ἔκαμν εἰς τὸν κύριον ἐκαίνον ὁ Χάρρη Μάρκελ και τὸ πλήρωμά του, δὲν ἦτο διόλου καλὴ. Τί τὸν ἐμειλεν ὄμως; Ὁ «Γοργός» εἶχε κυβερνηθῆ λαμπρά, τὸ ταξεῖδι εἶχεν εὐδωθῆ περίφημα, — και αὐτὸ ἦτο τὸ οὐσιώδες...

Μετ' ὀλίγην ὄραν, οἱ ἐπιβάται ἀπεβίασθησαν εἰς τὴν προκυμαίαν και διηρθυθησαν πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ κ. Χάρμπε. Μόλις ἀνεχώρησαν:

— Αἱ, Χάρρη, μοῦ φαίνεται πῶς ἔως τώρα πρῦμα τὰ πάμε... παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρπεντερ.

— Ὅπως τὸ λές, εἶτσι εἶνε, ἀπάντησεν ὁ Χάρρη Μάρκελ. Πρέπει ὁμῶς ἡ

προσοχὴ μας να γίνετα διπλῆ, ὅσον ἐμὸς στο λιμάνι.

— Ἐννοεῖται, Χάρρη, κανένας μας δὲν ἔχει ἔρεσι να χαλάσῃ τὴ δουλειά, τώρα ποῦ κοντεύομε σὲ τέλος...

— Βεβαί, Τζὼν, ἀρκεῖ να μὴν τὸν γνωρίζουν τὴν πλοίαρχον Πάξτων, ἐδῶ σὶδὸν Ἀγιὸν Θωμῶν. Να προσέχῃς, ὡς τόσο, μὴν τόχη και βγγῆ ἔξω κανένας ἀπ' τοὺς δικούς μας!...

Εἶχε δίκαιον ὁ Χάρρη Μάρκελ, ὅταν διέτασσε να μὴν ἐξέλθῃ τὸ πλήρωμα. Ἄν ἔτρεχαν στές ταβέρνας κ' ἐπίναν κ' ἐμεθεῖσαν, — ὅπως τοὺς συνέβαινε, ὁσάκις ἐμεναν ἐλευθεροί, — οἱ ναῦται τοῦ ἤμποροῦσαν να φλυαρήσουν και να πῶν κανένα ὑπερτον λόγον. Τὸ καλλίτερον λοιπὸν ἦτο να κλεισθῶν μέσα στο πλοῖον.

— Πολὺ σωστά, Χάρρη, ἐπρόσθεσεν ὁ Τζὼν Κόρπεντερ, ἂν ἔχουν διάθεσιν να πιοῦν, τοὺς δίνουμε διπλῆ και τριπλῆ μερίδα κρασιοῦ... Τώρα ποῦ θὰ μείνουν οἱ ἐπιβάται μας τρεῖς μέρες ἔξω, δὲν πειράζει ἂν πιοῦν οἱ δικοί μας και λιγάκι παραπάνω.

Πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν, ὁ Χορρη Μάρκελ διέταξεν ἀκόμη να μὴν ἀφίσουν κανένας ἐξίνων να ἀναβῆ εἰς τὸ πλοῖον...

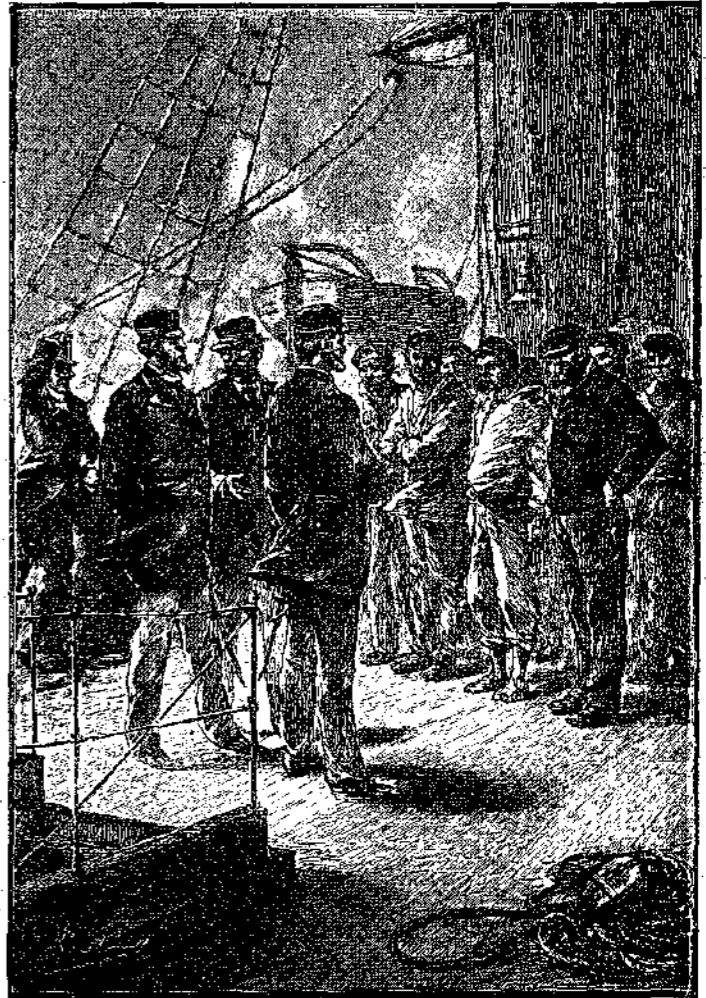
Τὸ ἐμπορικὸν γραφεῖον τοῦ κ. Χάρμπε ἐκεῖτο εἰς τὴν προκυμαίαν, ἀλλ' ἡ κατοικία, ὅπου ἐμεναν οἰκογενειακῶς, εὕρισκετο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, εἰς ἀπόστασιν ἐγὼς μιλίου περίπου, εἰς τὴν πλευρὰν ἐνδὸς βουνοῦ, τὸ ὅποσον ὑφούταν ἀμφοθεατρικῶς παρὰ τὴν θάλασσαν. Ἐκεῖ, εἰς μίαν ὄρειοτάτην τοποθεσίαν, εἶνε κτισμένοι αἱ ἐπαυλεις τῶν πλοιοίων ἀποίκων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγαλοκρεπῶν ἐκείνων δένδρων τῶν τροπικῶν. Ἡ ἐπαυλις τοῦ κ. Χάρμπε ἦτο τῶνοντι μίξ

ἀπὸ τὰς κομφοτέρας κ' εὐρυχωροτέρας. Πρὸ ἐπταετίας, ὁ κ. Χριστιανός Χάρμπε εἶχε νυμφευθῆ μίαν νεαρὸν Δανίδα, κῆρην μίξ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς ἀποταίας, και εἶχεν ἀποκτήτῃ δύο κοριτσάκια. Ὡ! τί καλὴν ὑποδοχὴν ποῦ ἔκαμν ἡ κυρία ἐκεῖνη εἰς τὸν ἀνδράδελφόν της, τὴν ὅποσον πρῶτην φορὰν ἔβλεπε, και εἰς τοὺς συντροφους του! Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Νίλς, ποτὲ θὰ εἶδε δὲν ἀγκάλιασε και δὲν ἐφίλησε τὰς ἀνεψιάς του με τόσο γαζάν και εὐχαριστίαν!

— Τί εὐμορφῆς! τί χαριτωμένες ποῦ εἶνε! ἐπανελάμβανε διαρκῶς. — Καὶ πῶς να μὴν εἶνε; ἐφώνασεν

ἀποφθεγματικῶς ὁ κ. Ὀράτιος Πάτερσων. Οἶος πατήρ, οἶα μήτηρ... τοιαῖδε και παῖδες αὐτῶν! Καὶ τὸ ρητόν του ἔτρεξε τῆς γενικῆς ἐπιδοκμασίας.

Οἱ νεαροὶ ἐπιβάται και αὐτὸς ἐφιλοξενήθησαν εἰς τὴν ἐκτυλιν, ἡ ὅποία ἦτον ἀρετὰ εὐρύχωρος ὥστε να δοθῶν εἰς ὄλους ἀναπτυτικὰ δωμάτια. Ἐκεῖ ἤλλαξαν ἐπὶ τείλους τὸ φαγητόν των, — τὸ μονότονον θαλασσιῶν φαγητό, τὸ ὅποσον δὲν κατώρθονεν ἐπαρκῶς να ποι-

«Ἐνεκα μόνον ναῦτας ἔχετε;...» (Σελ. 170, στήλ. 6'.)

κίλλη ή μαγειρική τέχνη του Ρανού Κώφ. Και τί ευχάριστα του έπερνούσαν τα απογεύματα εις τους σκιερους κήπους, οι όποιοι περιεκύκλωναν την κατοικίαν του κ. Χάρμπε! Το θέμα της συνμιμίας των συχνά περιστρέφετο εις τας οικογενείας των που είχαν άφισή εις την Εθρώπην. Και μόνος ο Νίλς Χάρμπε, μη έχων πλέον συγγενείς εκεί κάτω, έσκόπευε να έλθη και να μείνη με τον αδελφόν του, άλλα έτελειονε τας σπουδάς του. Έπρόκειτο να έρχοσθι μαζί του εις το έμπόριον, και μάλιστα ο κ. Χριστιανός Χάρμπε έσχεδιαζε να ίδρύσθι ύπακατίστημα εις την γειτονικήν νήσον Άγιον Ιωάννην, και να άναθέσθι την διεύθυνσιν του εις τον αδελφόν του.

Ο κ. Χάρμπε έκαμε πολλάκις λόγον διά τον κυβερνήτην του «Γοργού» και το πλήρωμα του, και ή κική έντύπωσις, την όποιον έπωσθήποτε είχε σχηματίσθι δι' αυτούς, έξηλείφθη, όταν ο κ. Πάτερσων τον έβ.δκίωσεν ότι όλον άνεξαρτέτως το προσωπικόν του πλοίου ήτο άξιον παντός έπαινου.

Έννοείται, έλαμαν και τας έκδρομάς των εις τα αξιοθέατα μέρη της νήσου. Ο Άγιος Θωμάς είνε νήσος σχηματισμένη εκ πορφυρίτου λίθου, άνώμαλος και δύσβατος εις το βόρειον μέρος της, γαμάτη από γηλόρους των όποιων ο ύψηλότερος ύψοϋται μέχρι τετρακόσων ποδών ύπερ την έπιφάνειαν της θλάσσης.

Οι νεαροί έκδρομαίς ήθέλησαν ν' αναβούν εις την κορυφήν του γηλόρου εκείνου, και τους κόπους της αναβάσεώς των πλουσίως άντημισθεν ή καλλονή του θεάματος, το όπτεον είδαν από εκεί. Η όρκοις έφθανεν έως τον Άγον Ιωάννην, ο όποιος έμοιάζει με φάρι τεράστιον έξηπλωμένον εις την έπιφάνειαν της Άντιλιανής θλάσσης, έν τώ μέτω των άλλων νησίδων και πέραν άκόμη, έως το ύψρον πεδίον του πελάγους, που έλαμπεν ύπό τας ακτίνας του ήλιου.

Άφου έμειναν, ώς είχαν άποφασισθί από πριν, τρεις ήμέρας εις την έπαυλιν του κ. Χάρμπε, επανήλθον εις την «Γοργόν», όπου τα πάντα ήσαν έοικμα διχ την άναχώρησιν. Ο κ. και ή κυρία Χάρμπε τους συνάδευσαν έως το πλοϊον, όπου έδέχθησαν τας θερμάς ευχαριστίας του κ. Πάτερσων διχ την ποιητικωτάτην φιλοξενίαν των, και οι δύο αδελφοί ένηγκλισθησαν αλλήλους διχ τελευταίαν φοράν.

Την έσπεραν της 28 Ιουλίου, το τρίστιον έσήκωτε την άγκυραν, έγείμισε τά πικριά του, και έπωρλιόμενον του εύνοϊκού άνέμου, ο όποιος έφουσούσεν από τας βορειανατολικά, έξήλθεν από τον λιμένα διευθυνομένον προς την νήσον του Άγιου Σταυρού, όπου έπρόκειτο να κάμη τον δεύτερον σταθμόν του.

Η νήτος αυτή άνήκει έπίσης εις την Δανίαν. Όταν ο «Γοργός» έφθασεν εις τα νερά της ο Χάρρης Μάρκελ έχείρισε τα ίστιά κατά τρόπον τοιοϋτον ώστε να είσέλθη εις την λιμένα της πρωτεύουσας, ή όποια όνομάζεται Χριστιανούπολις. Ο λιμήν αυτός κείται εις τον μυχόν ενός κοιλίσκου επί της βορείας ακτής. Η δεύτερα πόλις της νήσου ή Φρειδ ρικούπολις, την όποιαν είχαν πυρπολήσθι οι μαύροι, μίαν φοράν που έπνευστάησαν, είνε κτισμένη επί της δυτικής ακτής.

Εις την δεύτεραν ταύτην πόλιν είχε γεννηθί ο Άξιλ Βίλμπορν, ο δεύτερος του διαγωνισμοϋ. Την έποχήν αυτήν δεν είχε πλέον εκεί καίνα συγγενή. Πρό δώδεκα ήδη έτων, ή οικογένειά του, αφού έπώλησε τα κτήματα της, είχαν άναχώρησθι διά να κατοικήσθι εις την Κοπεγχάγην.

Δι' αυτό, άν και κανείς δεν ύπηρχε διχ να φησιν ήσθι τους επθάτα; του «Γοργού», έν τούτοις οι πηλαίοι φίλοι της οικογενείας Βίλμπορν έκαμαν εις όν τους λαμπράν ύποδοχήν. Οι νεαροί θα λασσοπόρι μες έπέρασεν το περισσότερον μέρος του κειροϋ των εις την ξηράν, και το βράδυ μόνον έπίστρεφαν διά να κοιμηθούν εις το πλοϊον.

Δι' τρεξάν όλην σγεδον την νήσον έρ άκάξης Η νήτος είνε εύφορωτάτη τα δύο τρίτα των γαιών της παράγον ζάχριν, άλλα και ή καλλιέργεια του βάμβακος είνε εκεί λίαν άνεπιτυχμένη. Αι περιγηγηταί μες έπερνούσαν από τους ώρκοις δρόμους της νήσου, όπου έρριπταν την σκιάν των μεγάλη φουινκόδιον. Τα έξαρκα, κατοικησάτως κλίον προς βορράν, άνυφοϋται βιθμηδόν, και σχηματίζει προς τα βορειοδυτικά το βουνόν του Άστοϋ, το όποιον έχει την κορυφήν του εις ύψος 400 μέτρων...

Η Δανία διοικητής, όστις έδρεύει: ένλλαξί, έξ μήνας εις τον Άγιον Θωμά και άλλους έξ εις τον Άγιον Σταυρόν, όταν κατέλευσεν εκεί ο «Γοργός», άποστάξεν εις τον Άγιον Ιωάννην, όπου ύπηρχε φάρις έξεγέρσεως των μαύρων. Δεν ήδυσθη λοιπόν να ύποδεχθί εις το διοικητήριον του κ. κ. Αντιλιανούς. Είχεν όμως διατάξη να δοθί εις κούρ; πία εύκολία διά την έκδοσιν των εις την νήσον, και αι διαταχάι του είχαν έτελεσθί προθύμως και κατά γράμμα.

Δι' αυτό, πριν άναχωρήσθον, μία έπιστολή, την όποιαν έκαλλιγράφησεν ο κ. Οράτιος Πάτερσων με το ώρκοίτερον γράψιμό του και την όποιαν προσέγειραν οι έννέξ άριστέξ, διεδίδασε προς την Αυτού Έξοχότητα τας θερμότητας έλοράσεξ της εύγνωμοσύνης των.

(Έπεται συνέχεια).

N. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

τοχών υπό το ψευδώνυμον Ηλίου του Δουράβεως Άλβου Βραβείου. (Τοι άπλάσιον του 1903, σελ. 294)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 86ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΒΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1904

1. — Είς τον Διαγωνισμόν τούτον διακαίονται να λάθουν μέρος έλοι οι συνδρομηταί και αι συνδρομητριαί, καθώς και τα άδελφια των β σ α έχουν ψευδώνυμον, άλλ' έκτος χωριστά, δηλαδή διά χωριστής ιδιικής συλλογής.

2. — Έκτος των διαγωνιζομένων όρείλει να στείλη από μίαν συλλογήν Πνευματικών Άσκήσεων, πρωτοτύπων, ίδι κών του, άδημοσιευτων, αι όποιαί δεν πρέπει να είνε ούτε δλεγώτεροι τών 10, ούτε περισσότεροι τών 15.

3. — Κτάσθιν της τελευταίας Πνευματικής Άσκήσεως, μετά την λέξιν Τέλος, ο διαγωνιζόμενος όρείλει να γράψη την έξή; «Διαθεβαίωτιν», και να ύπογράψη αυτήν με το άληθές του όνομα.

«Επί λόγω τιμής διαθεβαίω την Διάπλασι, ότι όλας τας άνωτέρω Πνευματικάς Άσκήσεις συνέθεσας μένος μου, ουδεμίαν δ' έξ αυτών άντέγραψα άλλαχθεν, έν χειρογράφου ή έξ έντύπου, ούτε ήκ υτα (έκτός των Δημιωδών και Αρχαίων Αινιγμάτων), υλεγομένην παρ' άλλου.»

4. — Όταν ή Διάπλασις σχηματίσθι βάτιμον ύπόνοιαν ότι μία συλλογή, (και

άν άκόμη ο άποστολεύς αυτής βιβλιοί επί λόγω τιμής το έναντίον.) είνε άντιγραφον ζήνης έργασίας, άνεκδότου, είτε ύπεξαιρεθείσης, είτε έκουσίως παραχωρηθείσης δικαιούται να την άποκλείσθι εκ του Διαγωνισμοϋ, και άν θέλη, να αναφέρη εις τ' Αποτελέσματα τα όνόματα των δα τοιοϋτον λόγον άποκλειθέντων.

5. — Έφ' όσον θα δημοσιεύονται από 1ης Ιουλίου 1904. — αι έγκακριμένα Πνευματικά Άσκήσεις, δικαιούται και προκαλείται μάλιστα έκτος συνδρομητής, να καταγγέλλη όσος εξ αυτών ήθελε τυχόν άνεπιτυχίως, ως προερχομένης εξ αντιγραφής δημοσιευμένων. Η καταγγελία πρέπει να είνε ώρισμένη και άποδειγμένη, να σημειούται δηλαδή ο τίτλος της έφημερίδος ή του περιοδικού, έξ ου ή αντιγραφή, τρέτες, ο τίμος, ή σελίς και ο άρθρος ύπό τον όποιον είχε δημοσιευθί ή καταγγελλομένη Άσκήσις. Παραδείγματος χάριν: «Καταγγέλλω την έν τη Διάπλάσει ε. ε. δημοσιευθίτην Πνευματικήν Άσκήσιν ύπ' αριθ. 55. ητου δ' έν, ως αντιγραμμένην εκ της Διάπλάσεως, έτος 1890. τίμος 18, σελίς 32, Άσκήσις 17. (Υπογραφή.)» Έκάστη καταγγελία πρέπει να είνε γραμμένη εις χωριστόν τιμάχιον χάρτου. — Αι καταγγέλιαι, έξεληγθέναι και άποδεικνύμεναι άληθείς, θα έγγράφονται εις έκί τούτω βιβλίον, και κατά την άπονομήν των Βραβείων του Διαγωνισμοϋ, όχι μόνον δεν θα λιμβάνονται ύπ' όψει αι κλοπιμαίαι Άσκήσεις, εκάστης συλλογής, άλλα και θα φαιρήται ίσος αριθμός εκ των μη καταγγελεθεισών.

6. — Η συλλογή πρέπει να είνε όση το δυνατόν πλήρης; να περιέχη δηλαδή μίαν ή δύο Άσκήσεις έξ έκαστου είδους και καθ' ήν τάξιν δημοσιούνται συνήθως εις την Διάπλασιν. Ούτω; ο διαγωνιζόμενος έχει μεγαλύτερον πιθανότητα έπιτυχίας πικρά άν ήρκετο εις όλίγα μόνον είδη Άσκήσεων.

7. — ΑΠΕΝΑΝΤΙ έκάστης Άσκήσεως, εις το περιθώριον του τετραδίου, πρέπει να είνε γραμμένη ή λύσις της. Άσκήσεως άνευ λύσεως άποκλίονται.

8. — Όσοι εκ των διαγωνιζομένων λημονήσουν ή παραλείψον σκοπίμως να σημαίωσιν την ηλικίαν των, θα καταταχθούν εις την Άνωτέραν Τάξιν, ο ί α ν δ ή π ο τ ε ή λ ι κ ί α ν και άν έχουν. Η δέ παράλειψις του ψευδώνυμου θα σημαίνη, ότι έπιθυμούν να διαγωνισθού με το όνομα των.

9. — Αι Άσκήσεις πρέπει να είνε πολύ καθορογραμμένη αι εύανάγωγοι; εις με γ α λ α τ ε ρ ά δ ι α, (χωρίς δηλαδή να τσαλισθί το φύλλον του συνήθους χάρτου της γραφής.) Χειρό-

γραφα άκατάστατα, μουτζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπνονται εις το καλάθι.

10. — Αι συλλογαί, έπιγραφόμεναι «Πνευματικά Άσκήσεις; διχ τον 86ον Διαγωνισμόν», είνε δεσφαί μέχρι τ' έλο υ ς Ι ο υ ν ί ο υ. — [Ειμπορείτε να τας στείλετε ως χειρόγραφα, ύπό τινών, επί συστάσει, πληθρόντες μόνον 25 λεπτά τυχδρομικά.]

11. — Κατά το διάστημα της Β' Έξαμήνου του 1904, θα δημοσιεύονται εις την «Διάπλασιν» Άσκήσεις, και έλευθερα έλλογη, εκ των έγκριθημένων του παρόντος Διαγωνισμοϋ άποκλειστικώς. Πικρά τ' ατέλη του έτους θα δημοσιευθών τ' αποτελέσματα και θα προκηρυχθί ο νέος Διαγωνισμός διά την Α' Έξαμήνιν του 1905. Έν τώ μεταξύ, ουδέεις δύναται να στείλη Άσκήσεις προς δημοσίευσιν.

Οι λοιποί όροι είνε οι αυτοί με τοίς όρους πάντων των Μεγάλων Διαγωνισμών, τούς όποιους βλέπετε εις τ' Ε' Κατάλογον του Όδηγοϋ, περί Βραβείων, (φύλλ. 10, σελ. 12.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μητέρα είδεν όλίγο τυρί φρέσκο και ζεστό εις την μικράν Δασασίαν. Και ή Δασασία, μόλις το έδοκίμασιν, έκπληκτος φωνάξει: — Ήώ, πό! Το τυρί, μαμά, είνε ζεστό, σαν να σηκώθηκε τώρα από τον ύκνο! Βεσάλη ύπη της Δεσφάμου Φουξίας

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΝΑ και ο πρώτος; πρώτος; συνδρομητής του 1905 Ένεγράφη από τώρα! Είνε ο έν Βόλω Κ. Δημητριάδης, έσπαθώμα του Έργατικωϋ Μέρμπος (ο όποιο, θα έντεινι όλας προσπάθειας του διά να έγρήψη κολλούς Λοιπόν, και ή άρχή! Πρώτη πρώτη έλήθη ή φωτογραφία σου, Παταγωϋ Παράν, διά το συμπλέγμα των βροχ' υθέντων εις τον δ' Διαγωνισμόν Έσπαθώματος. Ευχαριστώ διά την προθυμίαν και εύχομαι να σε μνησούν όλοι οι άλλοι, διά να εύρεθί εις την εύχαιρτεον θέσιν να δημοσιεύσθι πάλι ως το συμπλέγμα των βραβευμένων

Μ' αυτού ενεγράφεξ μετά την κλήρωσιν, Στέλιε Κωσταλά, πως να σου σταίλω αριθμόν Άσκήσι; Τώρα πλέον εις του προσεχούς έτους; το Άσκήσιον θα συμμεθέξ; άν προτίσθις έν καρφί διχ την άναίωσιν της συνδρομής. Βεβαίως, Καλλιπρατίδα Ι. Πάκαρι, θναγνώσι την μεταρροϋν σου και θί της δώσω εις τον Διαγωνισμόν την θέσιν που αξίζει. Όσον διά το Άλβόν, έχι' άμα λάδη κανείς το Α' Βραβείον οιοϋδήποτε Διαγωνισμοϋ, ώστε να δημοσιευθί ή εικόνα του, Άθρον δεν λαμβάνει και είνε περιττόν να λογαριάζη ήλιον το μικρότερον Βραβείον του και τους Έκείνους

Τα φύλλα όλων των συνδρομητών έκάστου πόνεως του Έσωτερικού, Χαριτωμένο Άγγελόδδι, μετ' αύστηρά; έξέλεγγον μήπως λειψη κανέν, κλείοντες εις ένα φάκελλον, έπιγραφόμενον προς τον διεύθυντον το ταχυδρομείον.

Έκ τούτου έννοείται, ότι άν λαμβάνη το φύλλον άριότερα από άλλους της πόλεως σας συνδρομηταί; δεν παύει ή ύπηρεσία του Γραφείου μου άλλα το ταχυδρομείον σας, εις το όποιον πρέπει να πνευθίτε διχ παρόνοιά σου.

Όστε ειχε δίκαιον ο κ. Φαίδων, Ένδοξον Μεσολόγγιον [Ε], να είνη δι; οι έπιμελείς φοβούνται περισσότερον από τους άμείλις τας έξετάσεις. Έν τούτοις είνω σου δίδω την εύχην μου. Στείλε μου να ιδώ την μεταρροϋν σου. Άλλά «son de face» δεν μεταρράζεται. εδύγημα νεράδας» είνε εκείνο που λέγομεν άκαύστατα «σπασαμόν».

Πολλοί φίλοι μου το είδαν εις τας έφημερίδας; έχίρησάν ποϋ; Η «Νέα Σκηνή» θα πείθι αυτών τον μίαν νέον δράμα του κ. Γοργορίου Έσπαθώλου (Φαίδωνος), το όποιον έπιγράφεται «Το Μυστικόν της κοπέσσας Βαλέριανας». Θυμάσθι ει σας είπα πέρσι; διά το «Τρέσον»; δι; δεν ήτο δράμα διά την ηλικίαν σας; και δεν έσπερε να ύπάγετε. Το έρετεινόν όμως είνε δι; ήλις τας ηλικίας. Μικροί και μεγάλοι θα διασκεδάσουν έπίσης. Δεν έχει τίποτε το... σπηγορευμένον. Όστε οι έν Άθήναις συνδρομηταί και συνδρομητριαί, που άγαπούν όσον τα έργα του κ. Φαίδωνος, όταν θα δοθί το Μυστικόν, εμποροϋν έταίρετα να ύπάγουν εις την «Νέα Σκηνή».

Αυτή μου έλεγε Ισα-Ισα και το Άσμα Νηροΐδας, το όποιον ήλθε προχθίς εις τα γραφείον μου με το έπικλάμιον της Ζακύνθου και την μικράν του αδελφήν. — τι χαριτωμένη έπισκεψις! — Μετ' όλίγας ήμέρας θαναχωρήσων εις Ζάκυνθον; εϋχοναι όμως να δοθί το έργον του κ. Έσπαθώλου πικρά της άναχωρήσεώς των, διά να προθίσκων να το ιδούν.

Άμαζών της Βουλώνης [Ε] διά την ώραιότετην έπιστολήν. Άργήσεξ να μου γράψηξ, άργησα να σου άπαντήσω, — έμμεθα Ισα-Ισα. Μυθόβολος Χαραυή [Ε] διά τας έντυπώσεεις εκ της έν Βόλω διαμονής σου. Τί ώραία που έκαρτάσθαι! Πραγματικώς, ή ιδιική σου λύπη θα ήτο μεγαλύτερα, διχτι «έκείναι έμειλλον να χαρισθών από μίαν, ένφ' ου από τότας αγαπητάς φίλας.»

Άθούσα Νείτης [Ε], γάριρ διότι το Σίμα σου ήρεσε τόσο πολύ. Εκ ήτο ώραιότετον το θέαμα της γυναικωτικής του [Ε] αναγωγίλου σας, αφού μάλιστα κάθε τάξις είχε και ιδιαίτερον στολήν.

Μερικοί των έν Σύρω συνδρομητών μου, έδρυσαν Σύλλογον ύπό το όνομα «Βεπτερος», σκοπώ έχοντα την διεδοσιν της φιλότατης Διαπλάσεως. Πρόεδρος ο Ταγματάρχης Γραμματεϋς και ταμία ή Στρατηγέ Σανθούλα, άντιπρόεδρος ή Βασίλις των Άθώνων κ.τ.λ. Τους ευχαριστώ όλους; και είμαι βεβαίω; ότι ο Σύλλογός των θα έργασθι λαμπρά, διότι είνε ο πρώτος ο όποιος ήρκεται εις την Σύρον, πόλι μεγάλην και πλουσίαν, όπου όμως όλίγους σχετικώς έχω συνδρομητάς. Λοιπόν έργασία!

Πολύ γρήγορα, Παλλίδε [Ε] θα γράψηξ και συ σαν την Νουσικά, διχτι βλέπω δι; έχεις κλίσιν; Ναι, εις την Άγιαν έχω άρκετάς συνδρομητριας και εμπορείς να κάμη γνωριμίαις. Σου έπικρασε; ή αιρινίδια άδελφεία; Άετδ της Έρμησοϋ, ο Κόμηξ Ζιλ-δε-Μιγμόν μου γράφει καταλυπημένως και μ' έρατά; διχτι έπαυσεξ να του γράφηξ. Δεν γράφωξ τί να του άπαντήσω και λάβε την καλωσύνην να με πληροφορήσθις, — ή μάλλον να του γράψηξ ο ίδιος.

Και άλλος μου κατηγγείλε αύτην την Άσκήσιν, Μελών Δεπλωμάτα [Ε] ως αντιγραμμένην. Σημείωσε δι; ότι αι μεταβολαί που είδασ είνε του Άνιανί, ο όποιος πάντοτε επιδιορθώνει όλίγα; τας Άσκήσεις; ως ε αντιγραφή κατά λέξιν. Να είνε φοβρόν; Και να διδουν έγγραφώς τον λόγον της τιμής των! Πραγματικώς οσα είδασαι εις ποιοσιν!

Οι έν Βόλω φίλοι μου δύνανται να καυχώνται

δὲ ἔγιναν ὑπόδειγμα. Καθὼς μου γράφει σήμερα ὁ Καρλομαργαρίτης τῆς Θαλάσσης, οἱ ἐν Πύλῳ φίλοι μου σκοπεύουσι νὰ χαλάσουν τὴν κώμῳ· καὶ δὲν δὴ ἠσυχάζουσι ἂν δὲν ἴδουσι νὰ γίνεται καὶ εἰς τὴν Πύλῳ δὲν γίνεται μὲ τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὸν Βόλῳ. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἡ ἀμιλλα ἐπεκτείνεται.

Ὅσαι μοῦ ἐπέστειλατε προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυσικῶν μέχρι τῆς 28ης Μαΐου καὶ δὲν τὰς βλέπετε σήμερα, μὴν ἀνητυχῆσατε. Ὁ δὲ δημοσιευθὲν εἰς τὸ προσεχές, διότι σήμερα δημοσιεύονται αἱ καθυστερησάσαι τῆς περιλήψεως ἑβδομάδος.

Ἐγκρίνουσά τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετὰ χαρῆς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: **Μέλλοινα Ἐδελφίαν** (Π.Κ.Β.) **Φωσφόρα τῆς Πιπίου** (Ν.Ζ.Ζ. Ἰδοὺ τὸ πρῶτον) **Μίλινα τὴν Κροτωνιάτην** (Ε.Κ.Κ.) καὶ **Κέ. Ἐκ. Οὐρά** (Θ.Π.)

Ἀλλαγὴ ψευδωνύμων: **Ἐαρινὴ Νεφέλη** (αὐτὴ μου ἤρσαε περισσότερο) [Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· καὶ ἐγὼ τοιχαίνομαι διὰ τὰ ἄνω, καὶ πόσον δὴ ἤμουν εὐτυχῆς ἔν ὅσῳ εἶχα πλησιέστερα διὰ νὰ μου στέλλῃ ἀπὸ τὸν ὠραίων σου κήπον.

Μικρὰ Μυσικὰ ἐπιθυμοῦν νάντα λαξοῦν: τὸ **Ἀκτινοδόλον Ἄστρον** μὲ τὸ **Ἴον**, **Ἰδιότροπον Νεάνιδα**, **Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς** καὶ **Λετὸν** τῆς **Ἐρήμου** — ὁ **Χειμαριώτικος Ἥλιος** μὲ τὸν **Μέλλοινα Διπλωμάτην**, **Δίχρομον Φοῦξίαν**, **Λάτριδα τοῦ Ὠραίου**, **Ἠέταλον Ρόδου** καὶ **Φιλιμουσον Νεάνιδα** — τὸ **Κόκκινον Κρίνον** μὲ τὸν **Νυκτοκόρακα**, **Ἀρακίαν**, **Πρίγκιπα τῆς Ἑπταπόρου** καὶ **Χαρὰν τῶν Γορέων** — ὁ **Μικρὸς Ἀθρόπτης** μὲ τὴν **Δωρίδα Παρθένον**, **Ἠλικίαν Ἀέτινα**, **Βασιλίτσαν τῶν Κυμάτων** καὶ **Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς** — ὁ **Ἰππότης τοῦ Πηλίου** μὲ τὸν **Ἀπελιῶν Ναύτην**, **Ἄδραν τοῦ Πηλίου**, **Ἀόδρον Κίτσορον**, **Ἰδιότροπον Νεάνιδα**, καὶ **Δωρίδα Παρθένον** — ὁ **Ἀπαιράτων Μαρθίας** μὲ τὴν **Ζαππίδα**, **Πιθηκάνθρωπον** καὶ **Ἀκτινοδόλον Ἄστρον** — ἡ **Χαρὰ τῶν Γορέων** μὲ τὸν **Τριπόλεμον**, **Ναυαρον Μακάρωφ**, **Ἰνοῦν τῶν Ἀγγέλων**, **Χιανὸν Κρίνον** καὶ **Μανταρίνι τῆς Χίου** — ὁ **Σθενελαΐδας** μὲ τὸν **Ἀστὴρα τοῦ Βέγα**, **Μαρίαν Ἀντοναγγέταν**, **Μόσων**, **Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου** καὶ **Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης** — ὁ **Μικρὸς Βοιωτῆς** μὲ τὴν **Ἠλικίαν Ἀκτίνα**, **Νύμφην τοῦ Σηκοῦρα** καὶ **Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς** — ὁ **Ἐρηθὸς τῶν Ἀντιχωθήρων** μὲ τὴν **Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγιῶν**, **Ἀκακίαν**, **Ἐνδοξὸν Μεσολογγιῶν**, **Ζαππίδα** καὶ **Μέγρον Ναπολέοντα** — ὁ **Μεγιστεὺς** μὲ τὸν **Κένταυρον**, **Ἀρακίαν**, **Βαρυαλφιδῶσαν Οργάνην**, **Ναυοκίαν** καὶ **Ἠλικωιάδα Παρθένον** — ὁ **Μεγιστεὺς** μὲ τὴν **Ἀρμονίαν τοῦ Κόσμου** — ὁ **Ἐργατικὸς Μόρμηξ** μὲ τὴν **Ἀρεμώνην τοῦ Βουνοῦ** — ὁ **Βαρυσμαχάδος Ζεὺς** μὲ τὸν **Ἐνδοξὸν Μεσολογγιῶν**, **Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου**, **Ὀπασιαν Παράδεισον**, **Πετρομέρον** καὶ **Μόσων**. — ἡ **Ταπεινὴ Γίασμι** μὲ τὴν **Ζαππίδα**, **Πετρομέρον**, **Βιολέτταν τοῦ Χελμοῦ**, **Κόρην τοῦ Μοῦζᾶ** καὶ **Κένταυρον** — ἡ **Ἀφροδίτη τοῦ Ἀνκαργῶς** μὲ τὴν **Ζαππίδα**, **Πηραμένην Καρδέλλαν** καὶ **Δωρίδα Παρθένον**. — ὁ **Ἐρηθὸν Προσωπεῖον** μὲ τὸν **Προμηθεά Δεσμώτην**. — ἡ **Νεφελοδῶς Ψυχὴ** μὲ τὴν **Ὀρειποδόλον Ψυχὴν** καὶ **Δουκίαν τῶν Σαλόγων** — ἡ **Δοσις τῆς Ἀθηνᾶς** μὲ τὸν **Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου** καὶ **Μυροδόλον Χαραγγὴν** — **Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία** μὲ τὸν **Πεσὸν τῆς Μπακραιάς**, **Ἀραβίαν Ρόδου** καὶ **Ἰππότην τοῦ Μεσαίωρος**.

Τῶν καθυστερουμένων τετραδία Μικρῶν Μυσικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀνταποδώσωον πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀρεσίμενα.

Ἡ Διὰ πλάσεως ἀσκήσεως τοῦ φίλου τῆς **Πίλιν τῶν Καλῶν Μικρὸν Βολιότην** (ἔχει καλῶς μετὰ τὰς ἐξετάσεις) **Βάσκον δὲ Γάμαρ**, **Πέλλαν** (ὁ περὶ οὐ βραχέως εἶνε συνδρομητῆς πλησιέτης ἢ ἀναπάντως, ἔ; | Μεταγρολιζὸν **Ἐρημίου** ([Ε] διὰ τὴν περιγραφήν τῆς ἐκδρομῆς τὸ ὄνομα τοῦ Μ. Α. δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ το φανερώσω) **Βρώγανα** (τὸ ἔσπειρα ἐκ νέου μὲν, ὅτι κίμα καὶ διαγωνισμὸν καλλιγραφίας;) **Θεσταλογγιῶν** (ἔσπειρα καὶ τὸν 22ον τόμον, ὁ ὅποιος ἐπέβλεπε ὅτι θὶ σου ἀρέσκει ἐπίτηθ **Ἄκρῳν μὲ τὰς Καμελίαις** ([Ε] μὲ εἶνε, βλέπετε, καὶ ἡ **τεμπελά!** ἂν δὲν ἦτο αὐτὴ, δὲν θὶ εἶχα πυκνότερα ἐπιστολάς τόσον ὠραίας: ὅσον τῆς **Ναυοκίας**; διότι καὶ σὺ γράφεις ἐπίτηθ ὠραία διὰ τὰ Ἐθνη εἶδες τι ἔγραψα εἰς τὸ προηγουμένον) **Ἰνοῦν τῶν Ἀργέλων** (χαίρει πῶς εἶσαι καλλίτερα καὶ εὐχομαι πλήρη ἀνάρρωσιν ἂν εἶνε τώρα που θὰ πῆς εἰς τὴν βουλήν. ὅ, ἢ γίνῃς.. περὶν!) **Ἀήτητον Πηλίον** (δὲν ἔχει δὲν ἔχει, ὅτι θὶ φαίνεται ἀήτητον καὶ εἰς τὴς ἐκείσεως;) **Πύργον τῆς Ἠέτρος** (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ **ἔσπασίμα**) **Ζὸ-Ζὸ** ([Ε] διὰ τὰ ὠραία που γράφεις: ἀλλ' εἰς ἕκαστον τετραδίον, πρέπει νὰ ἐπωκληθῇ δεκάλεπτον γραμματικόν: ὁ Ὀδηγὸς το λέγει κα-θαρῶς) **Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς** ([Ε] διὰ τὴν ὠραιοτάτην ἐπιστολήν τῆς (ἔσπειρα;) **Κάκξαν**, **Δουκὸν Φαστόλον ἔσπειρα**) **Ὀρειθὸν Θερινῆς Νυκτὸς** (ἔσπειρα!) **Σωφὸν Γ. Κρέμον** (ἔσπειρα!) **Νοητὴν Ρομφαίαν** ([Ε] διὰ τὴν ὠραία ἐπιστολήν) καὶ **Μκυδῶσιμα** περιέπεσαν εἰς ἀχρηστίαν ὡς περιττὰ) **Ταπεινὸ Γίασμι** [Ε] ὠραία ἢ περὶ Βασιλείου (ἐπιστολή σου) **Φρονιὰν τῆς Μανερβασίας** (εἰς ἐναμίον ὠρείσε, ὅσπερ ἡ ἀγγελία ἦτο περιττὴ) **Μεγιστεὺς** ([Ε] πολὺ μου ἤρσαε ἡ ἱστορία τῆς γούμας) **Ἠλικίαν Σκενδεράνην** (ἔσπειρα) καὶ τὴν ὠραίων δελτιόνην) **Δουλοῦδι Πηλῆν** (ἢ περὶ ἧς ἐρωτῆς εἶνε συνδρομητῆς: ὁ Φ.Κ. δὲν εἶνε ἀπ' ἐκεῖ) **Σ.Σιάτῳν** (εὐχαριστῶ πολὺ νὰ πῆρῃς καὶ ψευδώνυμον καὶ νὰ μου γράψῃς τακτικὰ) **Χειμαριώτικον Ἥλιον** (καμρὴ ἡ ἰδέα καὶ περιμένο εὐγνωμόνως νὰ πραγματοποιηθῇ) **Ἀπόγονον τοῦ Νεστοῦς**; [Ε] μὲ ὑπάρχουν καὶ ἀγορία, τὸ ὅποια γράφουν ἐπίσης καλὰ: τὸ βλέπει καὶ ἀπὸ τὰ Ἐθνη.. θὰ σοῦ στέλλω καὶ πάλιν τὸ βιβλίον, τὸ ἵποσον, φαίνεται, παρέπεσαν) **Υψιπέτην Ἀετὸν** ([Ε] διὰ τὴν ὠραία ἐπιστολήν) **ἔσπειρα** ἔγινε καλὰ ἢ ἀδελφῶν σου;) **Ναυτοπούλαν** τοῦ **Μεσολογγιῶν** ([Ε] καὶ πῶς ξεύρω ἐγὼ πῶς εἶνε ἡ... Ὀπιτοπολις; ὅχι, αὐτὸ που λέγετε, εἶνε προνόμιον μόνον τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν) **Ἀρενασῆν** (καλῶς ἤλθε; ἀλλ' ἡ καφετιδιωτικὴ στολὴ δὲν ἔπρεπε νὰ σ' ἐμποδίσῃ) **Μαρμαίον Κρίνον** κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Μαΐου διακινήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Ἰουλίου
Ἡ γὰρ τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅποσον δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλείται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλου, ὃν ἕκαστος ποιεῖται 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ. 1.

252. **Λεξιγραφία.**
Εἶμαι ποῦτὶ τῆς ἐρημῆς·
Λοιπὸν, ἂν στή σονή μου,
Ποῦ ἀπειλοῦνε πένθερα
Αἱ κόχες τῆς ἐρήμου,
Κάν προσθήκην πῶς ἀπατῆ
Τὸ Κράτος, — γὰ φαντάσου,
Θάρξιν νὰ τρανιάζωμαι
Ὡς ἂν χορὴν ἐμπροσθέν σου
253. **Μεταγραμματισμοί.**
Στὸν βασιλεῖον τῆ σειρά
Τὸ ὄνομα μου γράφ' το...
Ἄν ἐνα γράμμα γὰ ἀλαχθῇ,
Λαμφοκοπῶ κι' ἀστράφω.

254. **Ἀέννημα.**
Ἀρίτου εἶδε π' ἔλεμο,
περὶσαν τόσοι χρόνοι.
Πόλιν δὲν εἶπα; Ἀλλὰ πῶς;
τί αἰκίον;... ἔφημερονες;!

255. **Διπλοῦς Ἀναγραμματισμοί.**
Ἐνφ' μ' ἐδέλεπα ἤσυχο, μ' ἐσπρώξατε ὡ λυταί,
Ἐγ' ὄρας δὲν ἀγρίφω, καθὼς παρατηρεῖτε...
Ἄλλ' ἐπειθ' μ' ἐσπρώξατε καὶ δευτέρωθεν μὲν
Κι' ἔντα ξερότοπο εὐδὺς κι' ἐγὼ σὰς φανερόνω.

256. **Πυραμίς.**
Ἐν. ε. θεός· πανάρχαιος εἰς τοὺς σταυρούς πη-
[γάνει.
Στοιχεῖον ἀπ' τὰ τέσσαρα ἢ κορυφῆ μου εἶνε,
Καὶ τέσσαρας ἀπο' αὐτοῦ Ρωμαῖοι ἔλαουσμένοι.
Πῶς εἶμαι καὶ πῶς πλέκομαι, λυτὰ μου, τῶρα
[χρῖνε]

257. **Συλλαβικὸν Τρίγωνον.**
1. — Ἄμην τῆς Ἑλλάδος.
2. — Μέτρον.
3. — Ἀρχαία βασιλοπαι.

258. **Μαγικὸν γράμμα μετὰ διπλῆς ἀκροστιχίδος ἐξ ἀντιθέτων.**
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν ἀνωτέρω λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζου ἄλλας τόσας λέξεις. Ἐν τάντιθετα διὰ μὲν τῶν ἀρχικῶν νάποταλοῦν τὸ ὄνομα ἀκροστηρίου, διὰ δὲ τῶν δευτέρων γραμματικῶν ἔννομον:

Πηγείας, ἔκτος, ἀγλαῖα, εἶφος, εὐδῖος, Ἐλατος
259. **Διπλῆ Ἀκροστιχίς ἐξ ἀναγραμ-
ματισμοῦ.**

Αἱ ἑπόμεναι λέξεις ν' ἀναγράμματισθοῦν ὥστε νάποταλοῦν ἄλλας τόσας, σχηματιζούσας διὰ μὲν τῶν ἀρχικῶν των πρῶηντόλιπον τοι-
ούτων:

--***
διὰ δὲ τῶν δευτέρων γράμματων ἑλλίποσύμφω-
νον τοιούτων:

--***
1. Εἰς τὸν Τιτάνων. 2. Ἐπίρρημα εὐχαριστικὸν βιβλιοῦ. 3. Ἄνδρον. 4. Τίτλος εὐγενείας. 5. Ἰωνικὸν διάστημα. 6. Πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. 7. Ὑποδιαίρεσις κράτους.

260. **Δογοπαίγνιον.**
Τὶ κοινὸ μετὰ τὸ στρατοῦ καὶ θερμομέτρου;
261. **Γρίφος παραστατικῶς.**
Ἐπίρρημα ποσοτικῶν, βαθμοῦ συγκριτικῶ.
— Ἀρνητικῶν — Πρόθεσις δισύλλαβος, —
Ἄρθρον κατὰ πληθυντικῶν.

[Πῶς αἱ ἀνωτέρω ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς θεα-
βουσίσης συλλογῆς τοῦ ΑἴΘΕΡΟΣ.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λατρεῖ το, διὰ δὲ τὸ ἀσυνδρομητῆς μας λέπτα 5 μόνον. Ἐλπίσεως ὅσοι 10 λέξεις, ὁμαθὴ καὶ αἱ δευτέρως τὸν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Πᾶν προσωπὸν ἀνταλλαγῆν Μ. Μυσικῶν.
— Πρὸς τῶν Ἀγγέλων. (Δ, 76)

Συγχαίρω τὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως διὰ τὸ βραβεῖόν μου. Ἠλλάδα ψευδώνυμον. —
"Ὀλυμπός. (Δ, 77)

Πᾶν τὴν ἀνταλλαγῆν δελτηρίων καὶ εὐχα-
ριστῶν τοὺς φίλους. — Δεμέτριος J. Zoides, Saloni me. (Δ, 78)

Πᾶν τὴν ἀνταλλαγῆν δελτηρίων. Εὐχαριστῶ
τοὺς μετ' ἐμοῦ ἀνταλλάξαντας. — I. Μα-
ραγιάννης. Ἠράκλειον (Κρήτης) (Δ, 79)

Ὁ **Μακρολαμπὴς** εὐχεται εἰς τοὺς φίλους τῆς
Διοπλάσεως συμμαθητὰς του, καλὰς ἐξετά-
σεις. (Δ, 80)

Ἀνταλλάξω δελτηρία καὶ Μ. Μυσικὰ μὲ
ἄνομα καὶ ψευδώνυμον. — Κατρημαχάλας,
Σταῖ Ἀρκακίου, Ἀθῆναι. (Δ, 81)